

Carry Slee

Kappen!

δ

1

Als Sander het tuinpad op komt rijden, zitten Maarten en Chris al op het hek. Sander betrapt zich erop dat hij niet echt blij is zijn vrienden te zien. Maar dat is ook niet verwonderlijk.

De laatste tijd komen ze steeds halfdronken aanzetten en liggen voortdurend dubbel om niks. En Sander zit er dan maar zo'n beetje bij. Nu hebben ze ook weer bier op.

Sander ruikt het al van een meter afstand.

‘Hèhè, we dachten al dat je op die school bleef wonen,’ zegt Maarten.

‘Ik heb het weer overleefd.’ Sander vist zijn sleutels uit zijn zak.

‘Je gaat ons toch niet vertellen dat je moe bent, hè?’ zegt Chris.

‘Je hebt de hele dag kunnen maffen.’

Sander weet niet hoe het bij Maarten en Chris op school gaat, maar bij hem kun je echt niet slapen. De schelle stem van mevrouw Kager klinkt nog na in zijn oren. Hij heeft net een blokuur geschiedenis achter de rug. Hij vindt dat ze dat moesten verbieden. Zijn hand is nog lam van het schrijven.

‘Ik ga jullie even iets dicteren,’ zei mevrouw Kager. Pas na zes bladzijden mochten ze hun pen neerleggen.

‘We willen je wat laten horen.’ Zodra ze binnen zijn, houdt Chris een cd omhoog.

‘Jullie hebben hem gekocht. Gaaf! Die neem ik op.’

‘En wat dacht je hiervan?’ Maarten tovert ook een cd uit zijn binnenzak.

Sanders mond valt open. ‘Hoe komen jullie aan al dat geld?’

‘Ze waren gratis,’ zegt Chris.

‘Wat?’ Sander kijkt zijn vrienden aan. ‘Hebben jullie ze gepikt?’ De jongens knikken.

‘Alletwee?’ vraagt Sander.

‘Ja,’ zegt Maarten trots.

Sander schrikt ervan dat zijn vrienden de cd's hebben gestolen. Niet dat hij zelf zo'n heilig boontje is. Ze hebben vroeger wel vaker gepikt. Dan gingen ze de supermarkt in en scheurden een zak Snickers open. Om de beurt haalden ze er dan een uit.

Maar dat was tamelijk onschuldig. En nu maar liefst twee cd's tegelijk. Sander houdt zijn mond maar. De laatste tijd doen Maarten en Chris telkens dingen die hem niet bevallen. Hij kan toch niet overal iets van zeggen, daar wordt het niet gezelliger op. Zijn vrienden zullen zich ook wel aan hem ergeren. Eigenlijk passen ze niet meer bij elkaar. Dat voelt Sander al een tijdje. Maarten en Chris waarschijnlijk ook. Maar die hebben hetzelfde dilemma als hij. Je gooit zo'n jarenlange vriendschap toch niet zomaar weg.

‘Emiel is er goed in,’ zegt Maarten. ‘Die stopt zo, onder de neus van een verkoper, een cd in zijn zak.’

Sander kan de naam Emiel niet meer horen. Maarten en Chris hebben het bijna elke dag over hem. Hij schijnt wel heel bijzonder te zijn.

Terwijl de muziek door de kamer dendert, schenkt Sander drie glazen cola in.

‘Heb je niks beters?’ vraagt Maarten. ‘Grapje,’ zegt hij gauw als hij Sanders verontwaardigde gezicht ziet.

‘Dit nummer is goed,’ zegt Chris.

‘Daar kun je met Fiona op dansen.’ Maarten steekt zijn tong naar Chris uit.

‘Hou op over die kip!’ Chris doet alsof hij moet spugen.

‘Je hebt anders wel met haar gezoend,’ zegt Maarten.

‘Wat zegt dat nou? Ik had wel weer eens zin in zoenen. Maar niet in Fiona.’

Sander kijkt zijn vrienden aan. Het lijkt wel of ze geen gevoel meer hebben.

‘Wil je die andere cd even opzetten,’ vraagt Maarten als het nummer voorbij is.

‘Rustig nou maar,’ zegt Sander. ‘We hebben toch geen haast.’

‘Jawel,’ zegt Maarten. ‘We gaan zo iets leuks doen.’

‘Sorry,’ zegt Sander. ‘Ik kan niet. Ik moet mijn huiswerk maken. Vanavond heb ik geen tijd, dan hebben we een klassenfeest.’

‘Wat moet je daar nou?’ vraagt Chris. ‘Zoiets stoms zeg je toch gewoon af.’

Sander geeft geen antwoord. Hij piekert er niet over weg

te blijven. Vanavond krijgt hij eindelijk de kans om met Indra te dansen. Maar dat vertelt hij zijn vrienden liever niet. Ze hoeven niet te weten dat hij verliefd is. Vroeger zou hij het wel gezegd hebben. Maar toen bespraken ze nog alles met elkaar. In de grote vakantie hebben ze met zijn drietjes gekampeerd op het erf van Sanders oom. Sander vond het een machtige tijd. Maar na de vakantie, sinds Maarten en Chris op een andere school zitten, is er iets veranderd.

Als het nummer afgelopen is, zet Chris de cd-speler uit en stopt de cd's in zijn zak.

‘Gaan jullie nu al?’ vraagt Sander.

‘Jij gaat ook mee,’ zegt Maarten beslist. ‘Emiel wacht op ons.’
‘Emiel?’

Chris knikt. ‘Hij staat om vier uur bij het winkelcentrum. We gaan shoppen.’

‘Dan kun je hem eindelijk zien,’ zegt Maarten.

Daar heeft Sander helemaal geen behoefte aan. Door alle verhalen heeft hij niet echt een leuke indruk van Emiel gekregen. Hij denkt niet dat het klikt tussen hen. Maar dat zegt hij liever niet. Dan krijgt hij alleen maar ruzie. En terecht. Zelf wordt hij ook altijd kwaad als iemand bevooroordeeld is.

Hij heeft Emiel nog nooit ontmoet.

‘Je vindt hem te gek,’ zegt Maarten. ‘Wedden?’

‘Iedereen vindt Emiel te gek,’ zegt Chris.

‘Gaan jullie maar vast,’ zegt Sander. ‘Ik kom later. Ik maak eerst mijn Engels.’ Hij weet zeker dat Van de Boogaard morgen zijn schrift controleert. Omdat hij vandaag zijn huiswerk niet in orde had, houdt zijn leraar hem voorlopig in de gaten. Zo werkt dat nu eenmaal bij meneer van de Boogaard. En als je twee keer je huiswerk niet hebt gemaakt, moet je om acht uur komen. Dat lijkt Sander nog het ergst. Hij vindt het al zo'n klus om 's morgens om kwart voor negen op school te zijn.

‘Vier uur zien we je, hè?’ zegt Maarten. ‘We zijn op de parkeerplaats achter de supermarkt.’

‘Ik ben er.’

Op het moment dat Sander aan zijn huiswerk wil beginnen,

gaat de telefoon. Het is vast zijn moeder die weer iets heeft vergeten te kopen. Gisteren belde ze ook op.

‘Sander, we eten zuurkool, ik heb alles in huis, behalve de zuurkool.’ En toen moest hij weer helemaal naar de supermarkt. Daar heeft hij nu geen tijd voor. Maar als hij opneemt, is het Tigo.

‘Hoi Sander, jij gaat toch ook vanavond?’

‘Ja,’ zegt Sander.

‘Dan kun je mooi met ons meerijden,’ zegt Tigo.

Sander heeft helemaal geen zin om mee te rijden. Dan zit hij aan Tigo vast. Dat moet hij vanavond net niet hebben.

Maar hij laat zich door Tigo overdonderen.

‘Afgesproken, om acht uur pikken we je op. Tot vanavond.’

Als Sander heeft opgehangen, dringt het pas tot hem door wat het gevolg is van deze afspraak. Het klassenfeest begint om acht uur. Tigo is altijd te laat. Als Tigo acht uur zegt, wordt het op zijn vroegst kwart over acht. Voor ze er dan zijn is het half negen. Dan is het klassenfeest allang aan de gang. Misschien danst Indra dan al met Tom of met Cas of Olivier.

Hij zou niet weten hoe hij daar dan nog tussen moet komen.

Waarom heeft hij niet meteen gezegd dat het niet uitkwam?

Als hij Tigo nu afbelt, staat het nog veel gekker. Wat moet hij dan zeggen? Dat hij liever op de fiets gaat? Dat gelooft niemand. Het is ijskoud buiten en als het een beetje tegenzit, gaat het nog sneeuwen ook. Sander loopt door de kamer heen en weer.

Hij baalt van zichzelf. Het is altijd hetzelfde; hij heeft zich weer eens laten overbluffen. Dat heeft hij handig gedaan, zo kan hij Indra wel vergeten. Maar dat wil hij niet. Sander had niet gedacht dat hij het zou durven, maar hij pakt zijn agenda en belt Tigo.

‘Hoi, ik kan niet meerijden. Bedankt voor het aanbod.’ Het klinkt zo resoluut dat Tigo niet verder vraagt. Trots legt Sander de telefoon neer. Zie je wel, als je maar zelfverzekerd overkomt.

Zo moet hij het vanavond ook aanpakken. Heel zelfverzekerd op Indra afstappen en vragen of ze met hem wil dansen. Zodat ze niet merkt dat hij eigenlijk staat te trillen op zijn benen.

Tevreden slaat Sander zijn boek open. *The party* staat er

boven de oefening. Wat een toepasselijke titel. Sander denkt aan vanavond. In gedachten ziet hij Indra voor zich. Als hij haar nu maar durft te vragen. Deze week heeft hij nog niks tegen haar gezegd. Hij is steeds bang dat zijn stem van de zenuwen overslaat. Iemand hoeft haar naam maar te noemen of zijn hoofd staat in brand. Hij wist niet dat een mens zo verliefd kon zijn. Hij denkt aan Chris die een meisje zoent alleen om het zoenen. Stel je voor dat Indra met hem gaat zoenen en dat ze er niks van meent. Dan zou hij zich achteraf behoorlijk gepakt voelen. Maar zo is Indra niet, dat weet hij zeker. Als ze met hem zoent dan... Alleen bij de gedachte smelt hij al. Ineens denkt hij: wat nou zoenen? Laat ik eerst maar zorgen dat ze met me wil dansen. Cas verzorgt de muziek, dus dat zal wel swingen. Deze kans laat ik echt niet voorbijgaan. Sander schrikt op. Het is tien voor vier. Hij kijkt naar de lege bladzij in zijn schrift. Hij zal morgen extra vroeg uit zijn bed moeten. Nou ja, dat maakt hem niets uit. Morgen is een heel andere dag. Dan heeft hij met Indra gedanst en kan hij alles aan. Hij pakt zijn jas en rent de deur uit. Als Sander een paar minuten later de parkeerplaats op loopt, ziet hij zijn vrienden al staan. Een lange blonde jongen houdt hem een sigaret voor. 'Paffen?' 'Nee,' zegt Sander, 'ik ben gestopt. Mij te duur.' 'Het hoeft niet zo duur te zijn,' zegt Emiel kalm en hij steekt een sigaret op. Maarten en Chris schieten in de lach. 'Let maar niet op die twee.' Emiel lacht naar Sander. Ineens begrijpt Sander waarom zijn vrienden Emiel zo fantastisch vinden. Hij heeft iets, dat moet hij toegeven. 'Blijven jullie hier altijd zo staan hangen?' vraagt Emiel. 'Nee,' zegt Chris. 'Meestal huren we een dvd'tje.' 'Of we gaan poolen,' zegt Sander. 'Maar na het weekend zijn we vaak blut.' 'Ik heb nog wel wat geld.' Emiel haalt zijn portemonnee tevoorschijn. 'Poolen dan maar?' 'Dat gaat je heel wat kosten,' zegt Sander.

‘Nou en? Ik zit nu toevallig ruim in mijn poen. De volgende keer betalen jullie.’ Emiel geeft Sander een klap op zijn schouder.

‘Geen zorgen, man, we gaan plezier maken.’ Het is wel een apart figuur, denkt Sander. En hij loopt achter zijn vrienden aan het poolcentrum in.

Het is druk in het poolcentrum. Emiel komt met een doos ballen aanlopen.

‘Tafel zeven!’ wordt er omgeroepen. Op hetzelfde moment springen de lichten boven tafel zeven aan.

‘Ha, lekker colaatje,’ zegt Chris als hij langs een tafel van een paar meisjes loopt. Hij pakt het glas en drinkt het leeg.

‘Noem je dat normaal?’ Een van de meisjes kijkt hem kwaad aan.

‘Oh, mocht het niet? Sorry, hoor, dan neem ik wel een sigaretje.’ En Chris haalt een sigaret uit het pakje dat op hun tafel ligt.

Het meisje kijkt in het pakje.

‘Hij heeft onze laatste sigaret gepikt!’

Chris kan het blijkbaar niet schelen. Hij steekt de sigaret op en loopt door.

Sander schaamt zich voor zijn vriend. Waarom moet Chris zich zo uitsloven? Hij wil zeker indruk op Emiel maken. Want voor hem hoeft hij zoiets niet te doen, dat weet Chris heus wel.

Meestal is Sander best goed in poolen, maar nu brengt hij er niks van terecht. Hij schiet zelfs de witte bal in het gat.

Zoiets stoms heeft hij nog nooit gedaan. Als hij vanavond ook zo goed op dreef is, kan hij het wel vergeten met Indra.

Ze zijn midden in het spel als Emiel Chris aanstoot. Ze kijken naar een jongen die over tafel negen gebogen staat.

Zijn portemonnee steekt een heel eind uit zijn kontzak.

‘Wat is er?’ vraagt Sander als hij de jongens ziet fluisteren.

Chris en Maarten beginnen onzeker te gniffelen.

‘Zo’n broek wil ik ook,’ zegt Emiel. ‘Dat is een heel bijzonder merk. Die moet ik maar eens van dichtbij bekijken.’

En hij wenkt Chris.

Sander let niet op de jongens. Hij heeft het veel te druk met het poolen.

‘Moven,’ zegt Maarten ineens en hij rukt de keu uit Sanders hand.

Sander kijkt hem verbaasd aan. ‘Hoezo?’

‘Kom nou maar,’ zegt Maarten. ‘Emiel heeft al betaald.’

Sander snapt er niks van, maar hij gaat toch mee.

Beneden in het portaal ziet hij een portemonnee liggen. Sander wil hem bij de balie afgeven, maar als hij bukt om hem op te rapen, trekt Maarten hem mee.

‘Laat liggen dat ding. Je ziet toch dat hij leeg is.’

Voordat Sander zich kan bedenken, wordt hij naar buiten geduwd.

‘Waarom moesten we nou opeens weg?’ vraagt Sander als hij de andere twee op de parkeerplaats ziet staan. Hij heeft niet in de gaten dat Emiel Chris wat geld toestopt.

‘Emiel moet zijn huiswerk nog maken,’ zegt Chris.

‘De mazzel,’ zegt Emiel.

‘Hoe vind je Emiel?’ vraagt Maarten als ze met zijn drieën naar huis lopen.

‘Wel tof.’ Maar als Sander de sleutel in het slot steekt, heeft hij toch een raar gevoel. Hij weet niet wat hij van Emiel moet denken.

‘Is het wel verstandig dat je vanavond naar het klassenfeest gaat?’ vraagt Indra’s moeder.

‘Natuurlijk wel, waarom zou ik niet gaan?’ Indra’s stem klinkt geïrriteerd.

‘Je ziet er weer zo moe uit,’ zegt haar moeder.

‘Wat nou? Ik ben helemaal niet moe. Maar als je zo zeurt, word ik het wel.’ Indra staat op en gaat naar boven. Ze heeft er geen zin in om er steeds aan herinnerd te worden dat ze zich niet goed voelt. Het gaat heus wel weer over. Haar moeder denkt altijd meteen het ergste. Vlak voor de proefwerkweek had Heike ook zo’n uitgeput gevoel. Volgens de dokter was het stress.

Dat klopte wel, want nu alle proefwerken voorbij zijn, hoort Indra haar vriendin er niet meer over. Ze kan beter aan vanavond denken. Indra verheugt zich op het klassenfeest. Ze wist vorige week al wat ze aan zou trekken. Vanochtend leek het erop dat haar plan nog misging. Meneer van de Boogaard vroeg wie er vanavond allemaal kwamen. Indra keek gauw Sanders kant op, maar die stak zijn vinger niet op. Ze schrok zich dood.

Als Sander niet komt, heeft zij er ook niks te zoeken. Maar later bleek dat hij wel van plan was te gaan; hij had zitten suffen.

Indra is al een tijdje verliefd op Sander. Ze moet om zichzelf lachen. Niemand weet het nog. Ze heeft het niet eens aan Heike verteld omdat ze dacht dat het een bevlieging was. Maar nu mag Heike het wel weten. Wat ze voor Sander voelt gaat nooit over.

Vanochtend wilde ze er met Heike over beginnen, maar toen kwam Tom ineens naast hen rijden. Tom zit naast Sander. Indra was bang dat hij het zou doorvertellen. Bovendien zit hij in de redactie van de schoolkrant. Stel je voor dat Tom ineens met grote letters in de krant zet: **INDRA IS VERLIEFD OP SANDER!**

Tom is er gek genoeg voor. Zeker nu hij die roddelrubriek heeft opgericht. Indra lacht zich altijd slap om die roddels. Maar ze zou wel balen als het over haar zou gaan. Als ze eenmaal verkering met Sander heeft kan het haar niet meer schelen. Maar zo ver is het nog lang niet. Sander weet nog van niks. Indra denkt

niet dat hij verliefd op haar is. Als het wel zo is, weet hij het wel heel goed te verbergen. Indra is meestal degene die versierd wordt, maar dit keer zal het toch echt van haar moeten komen. Daar gaat ze vanavond mee beginnen.

Ze heeft een superversierplan uitgedacht. Met de hulp van Heike moet het lukken.

‘Indra!’ klinkt haar moeders stem onder aan de trap. ‘Heike voor jou.’

Indra springt op. Help, weer zo’n stomme duizeling. Gewoon niks van aantrekken, heeft Heike gezegd. Ze haalt diep adem en loopt naar beneden. Zie je nou wel? Heike heeft gelijk, als je even op je adem let, is het zo over.

Indra pakt lachend de telefoon. ‘Jij wilt weten wat voor kleur nagellak je op moet doen.’

‘Nee,’ zegt Heike. ‘Eigenlijk heb ik niet zo’n zin om vanavond te gaan.’

Indra begrijpt het wel. Het vorige klassenfeest was wel aardig, maar nu is het bij Van de Boogaard thuis. Ze hebben er niet veel vertrouwen in dat het leuk wordt. Ze vinden Van de Boogaard allemaal heel saai. Als ze niet verliefd op Sander was, ging ze ook niet. Maar Heike móét komen.

Ze heeft haar nodig voor haar plan.

‘Je moet gaan,’ zegt Indra. ‘Je hebt het beloofd. Ik heb geen zin om daar in mijn eentje te zitten.’

‘Je hoeft niet in je eentje te zitten,’ zegt Heike. ‘Ik heb een veel leuker plan. We gaan geen van beiden. René moet vanavond volleyballen en het wordt heel spannend.’

Indra moet lachen. Alsof Heike iets om volleybal geeft. ‘Ik weet al wat je daar zo spannend aan vindt,’ zegt ze. ‘Het begint met een T en het eindigt op as.’

Heike zucht. ‘Ik vind Tobias zo’n stuk! Ik zit René al de hele week te pushen dat hij hem weer eens mee naar huis moet nemen.

Maar dat komt er steeds niet van. Daarom gaan wij vanavond lekker naar de sporthal.’

Indra schrikt. ‘Dat kan echt niet. Ik moet naar het klassenfeest.’

‘Hoezo? Denk je dat je daarmee je onvoldoende voor Engels